

چرا آمریکا از کردها حمایت نکرد؟

ترکیه نیز از ترکش‌های افراط‌گری‌های وهابی مصون نماند. عربستان که با توجه به مشارکتش در خلسق القاعده، طالبان و داعش، به‌ویژه با توجه به فاجعه ۱۱ سپتامبر ۲۰۰۱ که به‌دست شهروندان آن کشور و با حمایت مالی خیره‌های عربی انجام شده بود، با نگرانی از اقدامات تلافی‌جویانه آمریکا از حمایت علنی از داعش دست برداشت. قدرت‌گرفتن داعش در سوریه و فجایعی که در برابر اقلیت‌های مسیحی، شیعه، ایزدی، آسوری و علوی و کرد انجام دادند، طبیعتاً موجب می‌شد این اقلیت ترجیح دهد در زیر چتر حمایتی دولت مرکزی علوی قرار گیرد که از آن‌گونه تعصبات و تبعیضات میرا بود و خودش نیز در معرض تهدید افراط‌گرایی سلفی قرار داشت. از سوی دیگر، آمریکا و ترکیه که نگران انسجام بیشتر یشار اسد بر اثر همبستگی با اقلیت‌ها بودند، در تقابل با دولت سوریه درصد برآمدن تا این نیروها، به‌ویژه کردها را که سازمان‌یافته‌تر بودند، با امید و نوید در زیر چتر حمایتی خود به جنگ با داعش وارداند و ترکیه که پیش از این مشتری نفت ارزان سرزمین‌های داعشی بود، با تشکیل گروه اسلامی دیگری بر پایه آرمان‌های اخوان‌المسلمین، نیرویی تحت‌الحمایه خود تدارک دید. با پایان‌یافتن ماجرای داعش، تاریخ‌مصرف نیروهای کرد به اتمام رسید. آمریکای ترامپ نیز به بهانه‌هایی از قبیل این‌که کردها در جنگ جهانی دوم از متفقین حمایت نکردند؛ و با توجه به اینکه ترکیه، عضو ناتو و پایگاه نفوذ غرب در منطقه، برایش ارزشمندتر است و با اعلام اینکه جنگ کردها و ترک‌ها و عرب‌ها در فاصله هفت هزار کیلومتری ربطی به آمریکا ندارد، به چند تهدید لفظی و تحریم‌بی‌اثر اکتفا کرد و خودوش را از ماجرا کنار کشید. اروپا نیز جز لفاظی‌های احساسی حتی حاضر نشد قطع‌نامه‌ای برای تحریم فروش اسلحه به ترکیه صادر کند، درحالی‌که ترکیه برای درهم‌کوبیدن کردها و اشغال سرزمینشان نیازی به خرید اسلحه از دیگران ندارد. در چنین شرایطی کردها دریافتند بهترین راه برایشان دریافت امتیازاتی در قالب یک اقلیت ملی و بازگشت به زیرچتر رسمی دولت قانونی است. برای دولت مرکزی نیز پس از پشت‌سرگذاشتن تجربیاتی پرهزینه، زمان آن است که بداند سرزمینی است با اقوام متنکر و با مشارکت آنان و با احترام به حقوق فرهنگی و اجتماعی اقلیتی آنان می‌تواند دولت بانفاتی‌تر باشد. در شرایط کنونی منافع ملی سوریه اقتضا می‌کند که این کشور با فراهم آوردن شرایط لازم به عرصه همکاری‌های منطقه‌ای و بین‌المللی بازگردد تا بتواند ترکیه را نیز با دادن اطمینان امنیتی لازم به بازگشت به مرزهای خود ترغیب کند و احتمالاً چنین مسیری را در پیش خواهد گرفت. ترکیه هم اگر نتفرتان جهان‌گسترتری در سر داشته باشد، به جای بهره‌مندی اقتصادی در شرایط آرامش و صلح با همسایه جنوبی، درگیر جنگ‌های چریکی فرسایشی طولانی در داخل و بیرون از مرزهایش خواهد شد که جز خسارت و ویرانی نتیجه‌ای نخواهد داشت. برای آمریکای ترامپ نیز چنان که گفته شد کشتار میان ترک‌ها و کردها و عرب‌ها اهمیتی ندارد، بر اینکه بازار مناسب‌تری برای فروش اسلحه‌اش فراهم کند. اما ایران نیز برای حفظ نفوذ سیاسی و اقتصادی در منطقه قاعدتاً لازم است خود را با شرایط مسالمت‌آمیز جدید تطبیق دهد و با پایان‌یافتن شرایط سنیتر و چالش یکوشد با مذاکره در شرایط آرامش و مسالمت و فارغ از تهدیدهای متقابل از بازار سرشار منطقه سهم خود را بستاند.

چه کسی به آنتونوف مجوز پرواز داد؟

حال پرسش این است که آیا صنعت هوایی ایران می‌تواند به بهانه تحریم‌ها مقررات داخلی و تعهدات بین‌المللی را کنار گذاشته و با وجود دستور توقف پرواز این دسته از هواپیماها، به هر بهانه به برخی ایرلاین‌ها اجازه داده شود تا برخلاف همه قواعد و مقررات، هواپیمایی را به پرواز درآورند که خدای ناکرده دوباره حادثه‌ای از نوع حادثه کرمان یا طیس یا کنی را تکرار کند؟ حفظ حقوق عمومی از وظایف دادستان کل عده‌ای از مردم به خطر نیفتد. وقتی اجازه پرواز به چنین هواپیمایی داده می‌شود صادرکنندگان مجوز در قبال مردم باید پاسخ‌گو باشند و مقامات قضائی باید وارد عمل شوند. آیا پسندیده است به بهانه تحریم و نبود قطعات یدکی از آنجایی که تقاضای مسافرت با هواپیما زیاد است، بعد از گذشت پنج سال از صدور دستور منع پرواز هواپیماهای آنتونوف به وسیله رئیس‌جمهور با جان عده‌ای بازی کرد؟ وقتی وضع هواپیماهای آنتونوف را با یکی از هواپیماهای ساخت آمریکا مقایسه می‌کنیم که پرواز منتهی به سقوطی داشت و دستور توقف پرواز همه هواپیماها از شماره سربال هواپیمای ساقت‌شده را صادر کرد و صدها هواپما در فرودگاه‌های مختلف که در مالکیت ده‌ها ایرلاین بودند زمین‌گیر شدند تا تعیب هواپیما برطرف شود و اجازه پرواز صادر نشد، از مسئولیت‌ناپذیری برخی مدیران کشور در تعجب می‌مانیم. آنها چگونه بی‌توجه به حقوق مسافر، قوانین کشور و البته قوانین ایکانو، اجازه پرواز به هواپیمایی را می‌دهند که چندین سابقه سقوط در آسمان ایران را دارد و از طرفی شرکت سازنده به علت نبود قطعات یدکی اعلام ورشکستگی کرده است. بر دادستان کل کشور به عنوان متولی حفظ حقوق عمومی فرض است مؤکدا دستور منع پرواز این نوع هواپیماها و هر هواپیما غیرایمنی را از باب حراست از حقوق عمومی صادر کند.

شرق: یکی از نکاتی که توسط محمدا باقر

نویخت در حاشیه همایش مدیریت سبز مطرح شده بود، این بود که بودجه سال آتی به دو دسته بودجه دستگاه‌های سیاست‌گذار و دستگاه‌های مجری تقسیم می‌شود. برای مثال برنامه درمانی را وزارت بهداشت، نفت، آموزش‌وپرورش، قوه قضائیه و همه دستگاه‌ها به نوعی دارند اما سیاست‌گذار آن را تعیین می‌کنند و با دستگاه سیاست‌گذار، سازمان برنامه و دستگاه مجری موافقت‌نامه‌ها مبادله خواهد شد و به‌عنوان سند اجرایی در دولت تصویب و به مجلس ارائه می‌شود. معاون رئیس‌جمهور همچنین گفته بود: «از نظر ما با این شیوه برنامه‌ریزی، نگاه مجلس معطوف به بودجه و دستگاه‌های سیاست‌گذار می‌شود. در طرح اصلاح ساختار به نظر ما با توجه بهه کمبود وقت نیاز نیست مجلس به بخش اجرایی ورود کند. البته مجلس این اختیار را دارد. ما نگاه خود را اعلام می‌کنیم».

ناصر موسوی‌لارگانی، نماینده مردم فلاورجان و نایب‌رئیس کمیسیون اقتصادی در واکنش به اظهارات نویخت می‌گوید: بودجه شرکت‌ها را نمی‌شود چند قسمت کرد، یک قسمت را بررسی کرد و دیگری را نکرد. قانون ما بررسی همه بودجه شرکت‌ها توسط مجلس است. این نماینده همچنین معتقد است که برخی نمایندگان مجلس به جای سعی بر بررسی دقیق مواد بودجه به فکر حفظ تعطیلات خود هستند تا مبدا فرصت را برای سفر به حوزه انتخابیه در زمان تبلیغات انتخاباتی از دست بدهند. به گفته او آنان حاضرند بدون بررسی یا با بررسی کمتر و اجمالی در مباحث مجلس حتی از برخی موارد بگذرند تا به تعطیلاتشان برسند؛ درحالی‌که این‌چنین طرز فکری از سوی نمایندگان ملت شان مجلس را پایین می‌آورد.

مغایرت نظر دولت با قانون

یک سسوم از بودجه کل کشور، مربوط به بودجه عمومی دستگاه‌های دولتی و دو قوه دیگر است و دوسوم دیگر بودجه مربوط به شرکت‌های دولتی، بانک‌ها و مؤسسات انتفاعی وابسته به دولت است. مجلس به دلیل محدودیت زمان فرصت نمی‌کرد بودجه شرکت‌ها را به نحو شایسته بررسی کند، به همین دلیل برای اینکه این فرصت در اختیار مجلس قرار گیرد، ماده ۱۸۲ آیین‌نامه داخلی مجلس تغییر کرد و تبصره ۴ به آن اضافه شد؛ به‌این‌ترتیب دولت باید لایحه بودجه شرکت‌ها را تا ۱۵ آبان تقدیم مجلس کند؛ درحالی‌که بودجه کل کشور هرسال ۱۵ آذرماه تقدیم مجلس می‌شود. دولت بودجه را یک

اقتصاد

مهلت ارائه سند مالی شرکت‌ها به مجلس ۲۲ روز دیگر به پایان می‌رسد

بررسی بودجه شرکت‌ها در بزرنگاه تبلیغات انتخاباتی

نماینده مجلس

چهارماه به دولت و مجلس فرصت دادند که نحوه بودجه‌ریزی را تغییر دهند و براساس واقعیات، شفافیت و بررسی همه‌جانبه، بودجه سالانه طبق خواسته دیرینه مقام معظم رهبری از نفت جدا شود و بودجه‌ای عملیاتی باشد و نه وابسته به نفت. همچنین به‌وضوح مشخص باشد که فلان شرکت یا مؤسسه چقدر و به چه صورت بودجه خواهد گرفت. قرار ما این بود که نحوه بودجه‌ریزی تغییر کند و این موارد هم شفاف شوند. طبق قانون باید بودجه شرکت‌ها تمام‌وکمال به مجلس اعلام شود؛ این بحثی که مقداری از بودجه شرکت‌ها توسط مجلس بررسی شود و ضرورتی درباره بررسی مابقی آن وجود ندارد، درست نیست. این نماینده تأکید می‌کند: مجلس عصاره ملت است، مجلس امین ملت و کشور است، بنابراین وقتی بودجه سالانه تصویب می‌شود، باید تمام موارد با نظر او و تصویب صحن علنی انجام شود. فرمایش آقای نویخت منطقی نیست، نمی‌شود بخشی از بودجه را بر بررسی مجلس دور نگه داریم و نگذاریم به آن اطلاعات دست یابند. این حرکت اصلاً قابل پذیرش نیست و مغایر با قانون است. بودجه شرکت‌ها را نمی‌شود چند قسمت کرد و گفت این قسمت برای مجلس دست‌یافتنی است و این قسمت نیست یا اینکه فلان شرکت به هر دلیلی نباید بررسی شود، این به هیچ شکلی قابل پذیرش نیست.

ارجحیت تعطیلات بروطایف
موسوی‌لارگانی معتقد است در این میان برخی حرکات نمایندگان هم موجب می‌شود شان مجلس پایین بیاید. او عنوان می‌کند: این عیب بزرگی است که در روزهای آخر نمایندگان اعتراض می‌کنند

که اگر بررسی بودجه طول بکشد عید و تعطیلات خود را از دست می‌دهند. بعضا حتی در روزهای گذشته عنوان می‌شد که بررسی دارد از شش جلسه بیشتر می‌شود و اگر طولانی شود تعطیلات مجلس در هفته سرکشی به حوزه‌های انتخابیه به نوعی از بین می‌رود. آنها شاکی بودند از اینکه ممکن است مجبور باشند غیر جمعه سایر روزها را سر کار بیایند. درحالی‌که چنین اعتراض و نگاهی از سوی نمایندگان مجلس شان مجلس را پایین می‌آورد. نمایندگان برای اینکه به تعطیلی‌هایشان برسند و به حوزه مجلس از سوی نمایندگان مجلس شان با بررسی کمتر و اجمالی در مباحث مجلس از برخی موارد بگذرند، این جایگاه مجلس را پایین می‌آورد.

امکان نگاه اجمالی مجلس به بودجه شرکت‌ها

نماینده مردم فلاورجان درباره فرصت دولت برای ارائه بودجه به مجلس اظهار می‌کند: دولت‌ها معمولاً باید تا ۱۵ آذر کل بودجه را به مجلس ارائه دهند.

معمولاً هم ما کمتر دیده‌ایم که بودجه به‌موقع به مجلس ارائه شود. اما درباره دولت یازدهم و دوازدهم نباید با روی حق گذاشت و باید گفت که بارها بودجه به‌موقع به مجلس ارائه شده، اما در این دو دولت هم گاهی دیده‌ایم که با فاصله زیادی بودجه را به مجلس ارائه دادند. حالا اما با توجه به اینکه فرصت زیادی تا ۱۵ آبان نداریم، به نظر باید سازمان برنامه‌وبودجه تمام سعی و تلاشش را بکند تا به جلسات متعددی که برای بودجه شرکت‌ها می‌گذارد، تسریع بکشد و آن را به‌موقع به مجلس ارائه دهد تا فرصت کافی و لازم را برای بررسی بودجه داشته باشیم تا همان‌طور که اشاره کردم، کار به شب‌های آخر و لحظات آخر نرسد که فرصت بررسی نباشد.

نایب‌رئیس کمیسیون اقتصاد در پاسخ به این سؤال که آیا مجلس قادر است در فرصت کوتاهی که دارد به بررسی بودجه شرکت‌ها که بخش اعظمی از بودجه کشور است، بپردازد، می‌گوید: برای مجلس قطعاً فرصت کافی و لازم وجود ندارد، اما اگر به‌موقع بودجه به مجلس ارائه شود، این امکان را داریم که بودجه شرکت‌ها را یک بررسی اجمالی کنیم. او تأکید دارد که اگر چه زمان کوتاه است و فرصت بررسی جزئی وجود ندارد، اما باز هم نسبت به سال‌های گذشته وضع بهتر است، چراکه در سنوات گذشته مجلس اصلاً فرصت بررسی بودجه شرکت‌ها را نداشت، اما اکنون می‌تواند نگاهی کوتاه بر ۲۰ درصد بودجه کشور داشته باشد.

این نماینده مجلس تأکید می‌کند: مردم نسبت به این پروژه اعتراض دارند و رئیس‌جمهور باید دقت کند. مگر سمنان فقط مشکل آب دارد و بقیه استان‌ها ندارند. این رئیس‌جمهور فقط رئیس‌جمهور سمنان است؟
تأمین آب ترکمن‌صحرا به جای انتقال
قرچه‌طیار، نماینده گنبدکاوس در مجلس شورای اسلامی، نیز دیگر معترض به اجرای پروژه انتقال آب خزر به سمنان است. او در گفت‌وگو با «شرق» خواستار توقف اجرای این پروژه و استیضاح وزیر نیرو است. طیار می‌گوید: نمایندگان استان‌های شمالی طرح استیضاح وزیر نیرو را امضا کرده‌اند. با انتقال آب به سمنان، خلیج گرگان که درحال‌حاضر هم در خشک شدن است، دچار مشکل می‌شود. نماینده مردم گنبدکاوس عنوان می‌کند: اگر نیازی باشد که آب انتقال داده شود، چسبیده به خود دریای خزر، قسمت‌های شمالی استان گلستان؛ یعنی ترکمن‌صحرا نیز بمرم به آب دارد و با هزینه‌های بسیار پایین‌تر و راحت‌تر می‌توان آب خزر را به این مناطق منتقل کرد. او تأکید می‌کند: در انتقال آب، ترکمن‌صحرا باید در اولویت باشد. اگر اظهار ایرادی آن به نتیجه مطلوب دست یافتند، با انجام مطالعه به دنبال اجرای طرح برای نقاط دیگر باشند. قبلاً در دولت‌های سازندگی و قبلی هم بحث انتقال آب مازاد مازندران به دشت‌های شرقی این استان و ترکمن‌صحرا مطرح بود. به اعتقاد من این مسئله خیلی از طرح فعلی، اولویتش بیشتر است. به گفته طیار، نمایندگان شمال احساس می‌کنند که طرح انتقال آب خزر به سمنان مطالعه کافی ندارد و از توجیه اقتصادی لازم هم برخوردار نیست و معلوم نیست که با صرف این‌همه هزینه به نتیجه مطلوب دست یابد.
طرح‌جی غیراقتصادی با پیامدهای متعدد
علی نجفی‌خوشرودی، دیگر نماینده معترض به اجرای طرح انتقال آب خزر به سمنان، اجرای این طرح را دارای پیامدهای متعدد اقتصادی، اجتماعی و محیط‌زیستی معرفی می‌کند. او اظهار امیدواری می‌کند که دولت با بررسی عمیق‌تر، راهی برای تأمین آب مناطق نیازمند آب پیدا کند. نجفی همچنین با اشاره به شرایط اقتصادی کشور درباره اجرایی‌شدن پروژه انتقال آب خزر به سمنان، اظهار تردید می‌کند.به گفته او، رئیس‌جمهور در سفر به سمنان اعلام کرده است که از بخش خصوصی برای اجرای این طرح استفاده خواهد شد، اما آیا اجرای این طرح اقتصادی است و با توجه به این فضا و شرایطی که در هکتار آمده، برای بخش خصوصی امکان‌پذیر است که در اجرای این پروژه مشارکت کند؟
نماینده مردم بابل در مجلس شورای اسلامی عنوان می‌کند: باید دقت شود که دریاچه ارومیه دیگری در شمال کشور درست نشود. دریای خزر به‌هرحال یک دریاچه بسته است. شرایط اقلیمی و اکولوژیک مرتبط با این دریا و مناطق شمالی تراکم جمعیت و مسائل مختلف به‌هرحال تأثیر می‌گذارد و این مسائل در اجرای پروژه‌های انتقال آب باید در نظر گرفته شود؟

تجمع نمایندگان منجر به استیضاح وزیر نیرو می‌شود؟

دوراهی انتقال آب

نشد. این روزها که در نیمه‌راه دولت دوازدهم به سر می‌بریم، موافقت عیسی‌کلانتری با اجرای این طرح، نمایندگان مجلس را به اعتراض واداشته است؛ به‌نحوی‌که نمایندگان سه استان شمالی در جلسه علنی روز دوشنبه ۲۲ مهرماه با در دست‌گرفتن پلاکاردهایی خواستار استیضاح اردکانیان، وزیر نیروی دولت دوازدهم شدند. بر اساس گزارش فارس، نمایندگان استان‌های شمالی با سردادن شعار علیه دولت، وزیر نیرو و سازمان محیط زیست خواستار استیضاح اردکانیان شدند.

مهرداد لاهوتی و قاسم احمدی‌لاشکی بیشتر از سایر نمایندگان نسبت به انتقال آب دریای مازندران به فلات مرکزی مخالفت می‌کردند. در محل هیئت‌رئیسه بین ۴۰ تا ۵۰ نماینده استان‌های گیلان، مازندران و گلستان با اعتراض شدید لغو این مصوبه دولت شدند. برخی از شعارهای سر داده شده توسط نمایندگان مجلس عبارت بود از: فاجعه زاینده‌رود را تکرار نکنید، دریای خزر را خشک نکنید، انتقال آب دریای خزر مساوی نابودی محیط زیست، نه ملت به انتقال آب دریای خزر، استیضاح وزیر نیرو فوری، مردم اجازه نابودی دریای خزر را نمی‌دهند.

رئیس‌جمهور فقط متعلق به سمنان نیست

ولی‌الله نائوکانری، نماینده مردم بابلسر یکی از اعتراض‌کنندگان نشست علنی مجلس است. او در گفت‌وگو با «شرق» پروژه خزر به سمنان را یک پروژه غیراقتصادی اعلام می‌کند. به گفته او علاوه بر خسارات زیست‌محیطی پروژه، تخریب جنگل‌ها در مسیر انتقال زیاد بوده و سواحل نسل را درگروک می‌کند. با این پروژه مشکلاتی برای آذربایان ایجاد می‌شود و نسل آنها از بین می‌رود. در نتیجه صیادان دچار مشکل معیشتی خواهند شد.

او تأکید می‌کند: مگر سمنان فقط مشکل کمبود آب دارد. سیستان‌وبلوچستان، کرمان، یزد، اراک، اصفهان و… هم مشکل آب دارند. اگر آب در استان سمنان بهینه مصرف شود، این استان مشکل کمبود آب ندارد. باید فاضلاب در سمنان تصفیه شود. اگر این اتفاق رخ دهد، مشکلی برای تأمین نیازهای سمنان وجود نخواهد داشت.

نماینده مردم بابلسر یکی دیگر از راه‌های تأمین نیازهای آبی سمنان را اجرای پروژه انتقال آب از دریای عمان به‌عنوان دریایی که به آب‌های آزاد راه دارد، معرفی می‌کند.

او با اشاره به پایین‌تربودن سطح دریای خزر از آب‌های آزاد، انتقال آب از این دریا را منوط به احداث ایستگاه پمپاژ می‌داند که هزینه‌های اجرای طرح را افزایش می‌دهد.

نائوکانری می‌گوید: همه اندیشمندان معتقدند که اجرای این پروژه برای سواحل مازندران و گیلان مشکل ایجاد می‌کند. او عنوان می‌کند: آقای اردکانیان از نظر علمی مخالف اجرای پروژه بود و می‌گفت این کار زیست‌محیطی نیست. نمی‌دانم چرا به همدیگر نان قرض می‌دهند. آقای اردکانیان مخالف پروژه است. من با او جلسه داشتم و این صحبت‌ها را مطرح کرد، اما می‌خواهد پروژه را اجرا کند. رفتارش با چیزی که از نظر علمی به آن معتقد است، متفاوت است.

کفش ایرانی به ۴ کشور منطقه صادر می‌شود

● **شرق:** باوجود تحریم‌ها و کاهش دسترسی تولیدکنندگان به مواد اولیه، صنعت کفش ایران توانست موانع را پشت سر گذاشته و به گفته رئیس اتحادیه کفاشان دست‌دوز تهران، کفش ایرانی را به کشورهای مانند عراق، افغانستان، جمهوری آذربایجان و روسیه صادر کند. رسول شجری در نشست خبری ششمین نمایشگاه بین‌المللی امپکس، با تأکید بر اینکه صنعت کفش کشور پاسخ‌گوی نیاز دوبرابر جمعیت فعلی ایران است، گفت: صنعت کفش ایران با توجه به میزان تولید و توانایی‌هایی که دارد، در صورت تأمین مواد اولیه می‌تواند نیاز ۴۰۰ میلیون نفر جمعیت را پاسخ دهد. او ادامه داد: درحال‌حاضر نیز این صنعت به‌راحتی پاسخ‌گوی بازار داخل ایران بوده و صادرات به کشورهای عراق، افغانستان، جمهوری آذربایجان و روسیه را نیز انجام می‌دهد. رئیس اتحادیه کفاشان دست‌دوز تهران با اشاره به آمار واردات نیز گفت: طبق آمار رسمی اعلام‌شده از سوی گمرک، سال گذشته میزان واردات کفش ما در حدود ۵۰۰ میلیون دلار بوده اما آمار اعلام‌شده از سوی کشورهای صادرکننده به ایران ۷۰۰-۸۰۰ میلیون دلار را نشان می‌دهد. بایان حال، طبق آمارها در سال‌های اخیر، ۶۱۰ میلیون دلار کاهش واردات داشته‌ایم و هیچ کمبودی هم در بازار دیده نشده است. او درباره صادرات ایران نیز گفت: در سال ۹۶ میزان صادرات ما ۸۸ میلیون دلار به‌صورت رسمی و ۱۰۹ میلیون دلار به‌صورت غیررسمی بوده است که رقم غیررسمی آن در سال ۹۷ به ۱۷۰ میلیون دلار رسیده است. شجری درباره نمایشگاه امپکس گفت: این نمایشگاه برای هشتمین سال متوالی برگزار می‌شود. در این هشت سال این نمایشگاه توانسته شرایط این صنعت را تغییر دهد. در سال‌های گذشته فاصله زیادی بین صنعت کیف و کفش ایران با موارد مشابه خارجی آن ایجاد شد؛ اما با برگزاری این هشت دوره نمایشگاه توانسته‌ایم همگام با تکنولوژی روز دنیا، صنعت کیف و کفش ایران را به دنیا معرفی کنیم. در این چند دوره نمایشگاه، کشورهای چین، ترکیه، تایلند، آلمان، هند و پاکستان نیز حضور داشته‌اند. او تصریح کرد: یکی از ویژگی‌های این نمایشگاه‌ها آن است که هیچ شرکت خارجی اجازه عرضه و ورود محصولات کشور خود را ندارد و هدف ما فقط صرف تولید است و تمام شرکت‌کنندگان تولیدکننده هستند. مصوبه ستاد و بر این اساس است که فقط از این شرکت‌های خارجی تکنولوژی، ماشین‌آلات، مواد اولیه و طراحی‌ها را دریافت کنیم. رئیس اتحادیه کفاشان دست‌دوز تهران اعلام کرد: ششمین نمایشگاه بین‌المللی چرم، کیف، کفش و صنایع وابسته از ۲۹ مهر تا ۲ آبان در محل نمایشگاه‌های بین‌المللی برگزار خواهد شد. در این دوره نمایشگاه ۱۸۲ شرکت ایرانی و خارجی شامل چین، ترکیه و نمایندگان آلمان و ایتالیا در ایران حضور دارند.

رایزنی سه‌جانبه بر سر نرخ خرید تضمینی گندم

● رئیس انجمن صنفی کشاورزان در گفت‌وگو با «ایانا» پیشنهاد داد: اگر دولت با در نظر داشتن قیمت کارشناسی مبتنی بر هزینه تمام‌شده و سود معقول برای کشاورزان، قیمت تضمینی را اصلاح کند، انجمن صنفی کشاورزان به نمایندگی از کشاورزان، تضمین این کند که گندم‌کاران گندم مورد نیاز دولت را در فصل برداشت، به‌صورت کامل به دولت بفروشند. محمدشفیع ملک‌زاده، رئیس انجمن صنفی کشاورزان می‌گوید: اگر در همین فاصله نزدیک، قیمت افزایش یابد، کشاورزان همراهی می‌کنند اما اگر رضایت کشاورز جلب نشود، مطمئن باشید که بیش از ۶۰ درصد کشاورزان، اقدام به کاشت گندم نمی‌کنند و به کشت گندم دیگر می‌روند یا آنکه زمین را به امید کشت تابستانه، نمی‌کارند. او پیشنهاد می‌دهد: انتظار داریم دولت و مجلس در کنار نمایندگان کشاورزان قرار بگیرند و در این زمینه به توافق برسند. اگر دولت با در نظر داشتن قیمت کارشناسی مبتنی بر هزینه تمام‌شده و سود معقول برای کشاورزان، قیمت تضمینی را اصلاح کند، انجمن صنفی کشاورزان به نمایندگی از کشاورزان، تضمین می‌کند که گندم‌کاران گندم مورد نیاز دولت را در فصل برداشت، به‌صورت کامل به دولت بفروشند. او در نقد پایین بودن نرخ خرید تضمینی گندم می‌افزاید: ۶۰ تا ۷۰ درصد کشاورزان، حداکثر دو هکتار زمین دارند. میانگین عملکرد گندم هم چهار تن در هکتار است. باوجوداین حساب کنید کشاورزی پنج هکتار زمین دارد، هر هکتار هم پنج تن بار می‌دهد، اگر بنا باشد روی ۲۵ تن به‌دست‌آمده، در هر تن ۲۰۰ هزار تومان سود داشته باشد، درآمد او در سال به پنج میلیون تومان می‌رسد؛ یعنی ماهانه ۴۰۰ هزار تومان. یک خانواده با ماهی ۲۲۰۰ هزار تومان چه کند؟ متأسفانه با رقم اعلامی ۲۲۰۰ تومان، می‌خواهند از جیب کشاورز به مصرف‌کننده یارانه بدهند. به گفته او، درحالی کشاورز برای تولید گندم هزینه می‌کند و درآمد اندکی دارد که یک واسطه، پیشنهاد اجازه زمین او را با قیمت بالا برای تولید صیفی‌جات می‌دهد و او در این انتخاب، صیفی‌جات را انتخاب می‌کند تا بتواند خانواده خود را تأمین کند. هر یک هکتار صیفی‌جات حدوداً برابر ۱۰ هکتار گندم به کشاورز سود می‌رساند. این کار را تأیید نمی‌کنیم اما این نحوه قیمت‌گذاری سبب می‌شود تا به کشاورز ضرر برزیم، خودکفایی را از بین ببریم. الگوی کشت را هم به هم برنیم و حتی برنامه صادرات را نیز به هم بریزیم.